

mit Skøn er særlig brændende i dette Øjeblik, ønsker jeg at komme tilbage dertil. Det er Spørgsmaalet om Hærens Remontering. Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at i Stedet for, at der skulde være Fremgang paa dette Omraade, saa er der i de sidste 2—3 Aars Tid indtraadt en Tilbagegang. Dersom de Tal, som ere mig meddelte, og som jeg nu skal fremsætte, ere rigtige, hvad jeg for øvrigt ikke kan indestaa for, da jeg ikke har haft Lejlighed til at foretage de fornødne Undersøgelser i den Retning, er Forholdet for det første det, og det er rigtigt nok, at der aarlig skal bruges omtrent 100 Artilleriheste og omtrent 300 Rideheste. Det første Antal er det let at skaffe, mere vanskeligt er det med Ridehestene. Nu var det kommet dertil, at der i 1908 herhjemme var indkøbt 200 Rideremonger og fra Udlandet 90. I 1909 indkøbtes der 133 her hjemme og 152 fra Udlandet. I 1910 og indtil Dato er der herhjemme indkøbt 128 Heste. Nu er det meget beklageligt, at der er Tilbagegang her, og jeg tror, at det har reelle Grunde. For det første tror jeg, at de Hingste, Krigsbestyrelsen har fremskaffet, ere for spinkle, og de have for en stor Del givet for spinkelt Afkom, og det har saa haft til Følge, at Opdrætterne, som ikke alene ønske at producere Tillæg til Brug for Hæren, men ogsaa til Brug for Afsætning, komme i det Tilfælde, at det Tillæg, som vrages af Remontekommissionen, faar et Stempel for at være af ringere Værdi og derfor ikke bliver let afsætteligt for Opdrætterne. Dette kunne Opdrætterne ikke staa sig ved, og det er et Forhold, som burde rettes. Nu er Forholdet det, at en stor Del af Opdrætterne paa Sjælland og Lolland—Falster er traadt sammen og har sat sig i Bevægelse for at komme til en anden Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg betragter selvfølgelig dette som en praktisk Opgave for disse Mænd, men jeg ser ogsaa en patriotisk Opgave deri, og derfor kunde jeg meget ønske, at man af yderste Evne kom dem i Møde. For yderligere at illustrere Tilbagegangen vil jeg nævne, at f. Eks. i Frederiksborg Amt fremstilledes der i 1908 til Kaaring 133 Hopper, i 1910 er der indtil dette Øjeblik kun fremstillet 60. Ved Kaaringen, der fandt Sted i forrige Uge den 22. Oktober nede i Hillerød, mødte kun 2 Hopper. Denne Tilbagegang er et Vidnesbyrd om Mangel paa Tillid hos Opdrætterne til at beskæftige sig med dette Opdræt. Derfor kan jeg ikke andet end bede den meget ærede Forsvarsminister i ganske fortrinlig Grad at tage sig af dette Forhold. Jeg vil dog nok sige, at hvis vi

skulde komme til at staa overfor en Mobilisering af vor Hær, af Rytteriet, vilde det være et ulykkeligt Forhold, om der ikke var Heste i Landet, hvorved man kunde supplere de Stamheste, der findes ved Afdelingerne eller ere udstationerede. Hvorfra skulde man faa dem? Fra Udlandet kan man ikke faa dem i saadanne Tilfælde. Men saa forekommer det mig, at man hellere maatte finde sig i, at de Heste, man anskaffede, ikke i alle Henseender vare ff.

Der kommer jo ogsaa den Betragtning til, som saa ofte er anført, at naar vi remonterer her hjemme fra, blive Pengene i Landet og komme Landbruget til gode. Jeg har ladet mig sige — det er sket gentagne Gange under Behandlingen af Forsvarsspørgsmaalet og hvad dermed staar i Forbindelse —, at vort Rytteri har været den Vaabenart, der var bedst uddannet og bedst egnet til den Tjeneste, man vilde kræve af det, i Forhold til de andre Vaabenarter, og det vilde være overordentligt godt, om dette Forhold blev opretholdt, og jeg tror det bedst kan opretholdes, naar man fra oven støtter den Udvikling, her er Tale om. Det kan selvfølgelig ikke gaa af, uden at der skal Midler til, men jeg kan ikke tro andet, end at de Midler, hvorover Krigsbestyrelsen disponerer til Hærens Remontering, naar de bleve rigtig anvendte, ogsaa ville være tilstrækkelige i denne Forbindelse, og skulde der mangle noget, kunde det kun blive et mindre Beløb, og det fandt man utvivlsomt nok.

Dernæst vil jeg overfor den ærede Forsvarsminister endnu komme tilbage til Spørgsmaalet om Lejraneløgene. Jeg takker den ærede Minister for de Udtalelser, han fremsatte overfor mig, jeg ser ikke rettere, end at den ærede Minister i væsentlige Henseender gav mig Ret med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg tror, at Forholdet er beklageligt, og jeg tror, at det, der her er sket, har været uheldigt forberedt i flere Henseender, at det vil koste betydeligt, og at Penge, som muligt vare til Raadighed, i ikke ringe Udstrækning ere anvendte paa en saadan Maade, at de ikke komme til den Nytte, som de kunde være komne til, naar der var lagt de rette Planer i rette Tid og sørget for den rette økonomiske Anvendelse. Det er mig bekendt, at der er sket saadanne Ting som, at man har projekteret Skydebaner med Volde til Dækning for disse Baner over Moser, hvor man kan kaste Volde, op ligesaa meget man vil. De synke i Mosens Bund, og Arbejdet bliver spildt. Det er mig bekendt, at man er gaaet meget